

smlouva nejen tehdy, když již předmět smlouvy jest v rozporu s dobrými mravy, nýbrž i když nemravnost neb nedovolenost, třebaš dle znění nedochází ve smlouvě jasného výrazu, obráží se v účelu jednání, takže i plnění o sobě dovolené a přípustné stává se nemravným, uvede-li se v souvislost se vzájemným plněním v penězích (viz zprávu komise ke III. dílčí novele z roku 1912, str. 139). Oznámiti trestný čin není zpravidla povinností, nýbrž jen právem, avšak, dá-li si někdo za to, že takový čin neoznámí, smluvně slíbiti peníze, je to smlouva, jež vzhledem k této souvislosti a svému účelu jest nicotnou (rozh. čís. 3235 sb. n. s.), protože se přičí dobrým mravům, jak je každý slušně a spravedlivě cítící člověk v lidské společnosti pojímá.

Čís. 6161.

Příhláška ze závěti nestane se bezúčinnou napotomním rozhodnutím sporu o platnost závěti, jímž bylo vysloveno, že závěť, na základě které se dědic přihlásil, jest platnou pouze ohledně polovice jmění zůstavitelova. Soud nebyl tu povinen postupovati podle §u 116 nesp. říz.

Okolnost, že dědická přihláška byla učiněna u notáře jako soudního komisaře a nikoliv přímo na pozůstalostním soudě, nemění ničeho na její právní povaze a nebyl zákon zřejmě porušen (§ 16 nesp. říz.) tím, že pozůstalostní soud tuto dědickou přihlášku na soud přijal přes to, že přihlásivší se dědic prohlásil podáním na pozůstalostní soud, že se vzdává dědictví a že přihlášku dědickou bere zpět, a že pozůstalostní soud prohlásil, že bere toto prohlášení na vědomí.

(Rozh. ze dne 1. července 1926, R II 170/26.)

Soud první stolice přijal na soud dědické přihlášky zůstavitelčiny manželky ze závěti a zůstavitelových sester ze zákona. Obojí přihlášky byly výminečné. Rozkladu zůstavitelovy manželky soud první stolice nevyhověl. **Důvody:** Dědická přihláška jest podle ustanovení § 806 obč. zák. neodvolatelnou. Prohlášení stěžovatelky, že svou dědickou přihlášku bere zpět, učiněné za pozůstalostního řízení dříve, než o přihlášce soud rozhodl usnesením, jakož i okolnost, že soud vzdání se dědických nároků a převzetí dědické přihlášky vzal na vědomí, jest zcela nerozhodno vůči bezvýminečnému ustanovení § 806 obč. zák. **R e k u r s n í s o u d** v otázce, o niž tu jde, napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelka napadá rozhodnutí rekursního soudu pro zmatečnost a zřejmý rozpor se spisy a se zákonem, leč dovolací rekurs její není v žádném směru odůvodněn. Není zřejmým odporem se zákonem, když nižší soudy souhlasně uznaly, že stěžovatelka svou dědickou přihlášku učiněnou dne 15. srpna 1923 před notářem jako soudním komisařem dle

§ 806 obč. zák. nemohla odvolati, a že proto jest bezvýznamno, že okresní soud v Blansku jako soud pozůstalostní usnesením ze dne 6. dubna 1925 její podání obsahující odvolání přihlášky dědické vzal na vědomí. Mínění stěžovatelky, že rozhodnutím sporu o neplatnost závěti její dědická přihláška stala se bezúčinnou, poněvadž ve sporu tom právoplatně bylo vysloveno, že závěť, na základě které se stěžovatelka k dědictví přihlásila, jest platnou jen ohledně polovice jmění zůstavitelova a že proto soud pozůstalostní byl povinen po tomto rozhodnutí sporu o platnost závěti stěžovatelku vyzvati k doplnění její dědické přihlášky, poněvadž jí jako zůstavitelově manželce ohledně druhé polovice pozůstalostního jmění příslušelo také zákonné právo dědické, není správné, neboť dědická přihláška stěžovatelky rozhodnutím sporu bezúčinnou se nestala, jen ohledně polovice pozůstalosti byla dotčena. Následkem toho nemohla stěžovatelka dle §u 806 obč. zák. tuto přihlášku dědickou odvolati ani ji změnití nebo ji doplnití, když již v ní přihlásila se k celé pozůstalosti z důvodu závěti. Za tohoto stavu věci neměl ani po rozhodnutí sporu soud pozůstalostní důvodu, by postupoval podle předpisu §u 116 nesp. říz., neboť měl zde jasné a určité přihlášky dědické, zákonným předpisům odpovídající. Není proto v tomto směru dovolací rekurs stěžovatelky s hlediska zřejmého porušení zákona opodstatněn. Okolnost, že dědická přihláška stěžovatelčina učiněna byla před notářem jako soudním komisařem a nikoliv přímo před soudem pozůstalostním, na povaze její ničeho nemění a nebyl zřejmě porušen zákon ani tím, že soud pozůstalostní tuto dědickou přihlášku stěžovatelky usnesením ze dne 28. února 1926 na soud přijal přes to, že stěžovatelka podáním ze dne 1. dubna 1925 na okresní soud jako soud pozůstalostní prohlásila, že se vzdává dědictví po zůstaviteli a přihlášku dědickou bere zpět a že soud pozůstalostní toto její prohlášení vzal na vědomí, neboť když stěžovatelka podle §u 806 obč. zák. nebyla oprávněna přihlášku odvolati, nemohlo její podání na rozhodnutí o její dědické přihlášce míti vlivu. Rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni Rv I 65/13 stěžovatelkou v dovolacím rekursu citované, nehledě k tomu, že spočívá na jiném skutkovém předpokladě, správnosti svrchu uvedeného právního názoru neodporuje, ba spíše ji potvrzuje. O zřejmém porušení zákona nelze proto ani v tomto směru mluvit. Není zde ani zmatečnosti pozůstalostního řízení, neboť když stěžovatelka svou původní dědickou přihlášku ani po rozhodnutí sporu o platnost závěti nemohla odvolati a novou přihlášku dědickou podati v ten rozum, že se přihlašuje za dědičku ze zákona k druhé polovici pozůstalosti, není správným tvrzení dovolacího rekursu, že postupem pozůstalostního soudu po rozhodnutí sporu o platnost závěti byla jí vzata možnost podati řádnou přihlášku dědickou. Rozporu se spisy zde není, neboť, jak již soud rekursní uvedl, dědická přihláška stěžovatelky byla formálně bezvadnou a zůstala jí i po právoplatném rozhodnutí sporu o neplatnost závěti. Opačný, stěžovatelkou v dovolacím rekursu hájený názor, že po rozhodnutí sporu o neplatnost závěti její původní dědická přihláška stala se bezpředmětnou, a že proto soud pozůstalostní postupovati měl podle §u 116 nesporného řízení, není správným, neboť stěžovatelce bylo volno,

by s ohledem na známé jí poměry již původní svou přihlášku dědickou těmto poměrům přizpůsobila a po případě k jedné polovici pozůstalosti ze zákona za dědičku se přihlásila; když tak neučinila, nelze tvrditi, že její přihláška proto byla formálně vadnou, a že proto odporuje spisům názor soudu rekursního, že její přihláška dědická vyhovuje formálně předpisům §§ů 75, 115 a 117 patentu o mimosporném řízení.

Čís. 6162.

Nelze povcliti exekuci zabavením nároků a příkázáním k vybrání, které prý přísluší povinnému proti poddlužníkovi, jehož povinný pověřil inkasem pohledávek, které povinnému přísluší proti jeho dlužníkům za dodané zboží.

(Rozh. ze dne 1. července 1926, R II 173/26.)

Soud první stolice povolil exekuci zabavením nároků a jich příkázáním k vybrání, které prý přísluší povinné straně proti G-ovi, z toho důvodu, že pověřila povinná strana poddlužníka G-a inkasem pohledávek, které povinné straně přísluší proti tuzemským dlužníkům za dodané dříví, zejména proti Janu W-ovi, takže jest poddlužník G. vůči povinné straně povinen, jednak peníze u dlužníků vybrati a jednak vybrané peníze povinnému vyplatiti nebo s nimi podle jeho příkazu nakládati. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle předpisu Šu 54 čís. 3 ex. řádu musí vymáhající věřitel v návrhu na povolení exekuce mimo jiné označiti části majetku povinného, na které exekuce vedena býti má, jakož i místo, kde části ty jsou, a konečně udati vše, co podle povahy případu jest důležité pro nařízení, jež soud povolující neb exekuční má vydati pro vedení exekuce. Vymáhající věřitelka tvrdí v dovolacím rekursu, že všem těmto zákonným požadavkům dostála, když s ohledem na to, že jí není známo, zda-li jde zde o skutečný postup pohledávek povinného na poddlužníka z dodávky dříví třetím osobám, či o pouhý mandát povinného na poddlužníka k inkasu těchto pohledávek, ve svém návrhu na povolení exekuce uvedla, že žádá také zabavení pohledávek povinného, které mu proti poddlužníku přísluší z toho důvodu, že povinný poddlužníka pověřil inkasem svých pohledávek za dodání dříví třetím osobám zejména Janu W-ovi, poněvadž tím jest dostatečně označena ona část majetku povinného, na který exekuce má býti vedena a poněvadž tím dále dostatečně vysvětlen jest poměr mezi povinným a poddlužníkem a z něho plynoucí závazek k vydání vybraných peněz poddlužníkem povinnému a poněvadž konečně uveden jest i okruh osob, na které se vztahuje vymáhající věřitelkou tvrzené inkaso pohledávek povinného poddlužníkem. Tyto vývody dovolacího rekursu nejsou však způsobilé, by vyvrátily nebo zeslabilly správnost názoru soudu rekursního, že k povolení exekuce zabavením ná-